

Borsányi Katinka

Bárban

Ülj le. Ide, velem szemben.
 Nézz a szemembe.
 Nézz a szívedbe.
 Nem kérdezlek,
 te mégis válaszolj.
 A székek fagyos féme
 lehűti agyad,
 segít az emlékezésben.
 Vízet kérsz? Vagy bort?
 Mindegy, csak ne hígítsd fel
 a múlt tintáját.
 Hogy akarsz nekem megbocsátani,
 ha magadnak meg nem bocsátasz?
 Csendet igyál, sokat,
 az olyan, mint a keserű orvosság,
 de amíg velem vagy, ne bámuld
 folyton a cipőfűződet, idegesít.
 Látni akarom a tekinteted,
 azt az egyszerűt és mélyet,
 mely mint az őzé,
 aki fél, mégis bizakodik.
 Ma nem kell fizetni.
 A gyónás nem kerül semmibe.
 Az élet már benyújtotta a számlát.
 A halál is.

2021. 04. 13.

Hópihecsók

A fájdalom is lehet fehér,
 fagy szüli fájón a jégkristályokat:
 hatszögű pihecsók a hideg ölben.

Fújj rám fehér szavakat,
 puha pelyhekkkel tarts vissza,
 ha szöknék, a fájdalom éltet.

Fehér és tiszta csókokat
 hullajts felém, csupa fényben
 ragyogót, gyertyaként
 égjenek a számon, mint
 csendes szirmok lassú éneke –
 alámerülök a felhőtlen
 nyugalomba.

2021. 04. 13.

Gödörben

Ha mint gödörbe,
 beléd hullik kövek súlyos
 csöndje, és felfalja ürödet,
 tudd, a nap éppen
 kioldja fényfonatát,
 alászáll poklodba,
 kiássa összegyűrt álmaid
 és egybeforr hamuvá lett csontod.
 Eljön újra, csak hinni kell,
 a boldog tánc ideje.

2021. 04. 13.

Leválás

Már most félek, hogy elmész,
 körém szárad feketén a csönd,
 pedig itt ragyogsz még
 pörsenések és borosta közt
 félúton, nevető szikra,
 körmünk feketéje a gazban
 összeér, még együtt gyúrjuk
 a földet, és csodáljuk,
 mint borul zöldbe az élet –,
 de fagyossá dermed
 örömöm lángja,
 mert félek, kisfiam,
 hogy ha elmész, széncsókot
 köp majd arcomba az éjjel.

2021. 05. 07.

Átváltozás

Tárd ki a sebed,
 gátak nélkül fut majd
 ereidben a fény.

Jászollá lesz
 a fájdalom mély tava,
 hogy onnan etesd

a szénné feketült
 virágfejeket:
 ők hagyták,
 hogy úrrá legyen
 rajtuk a sötét.

2021. 03. 28.

Újjáéledés I.